

XXVII.

Betænkning

over

Lovforslag om Udvidelse af Retten til Kirkers og Kirkegaardes Benyttelse.

(Afgivet af Landstingets Udvalg den 20de Marts 1860.)

Det Udvalg, som Landstinget har nedsat til at afgive Betænkning angaaende ovennævnte Lovforslag, har ikke kunnet forene sig til nogen fælles Indstilling, da dets forskjellige Medlemmer nære afvigende Anskuelser saavel om Lovforslagets Gavnlighed og især dets Betimelighed i det Hele taget, som om det Omfang, hvori den forlangte Frihed uden Skade for det hele Kirkesamfund vilde kunne tilstaaes, selv naar hine Betænkneligheder vare fjernede.

Et Fleertal (Clausen, Faurshou, Mossin og T. Nielsen) deler dog den faste Overbevisning, at Lovforslaget i ethvert Tilfælde ikke er støttet til tilstrækkelige Dplysninger og ikke ledsaget af saadanne veiledende Betænkninger, som efter dets Formening usværgelig maae fordras, naar gjennem Rigsdagen skal kunne gives vel overveiede Love om kirkelige Forhold. Fremkommet ved privat Forslag midt i Sessionen, uden iforveien at have været forberedt ved Forhandling i Pressen, udgaaet af Udvalgsforhandlingerne om et andet Lovforslag, antaget af Folkethinget, uagtet det ved 3die Behandling fravaarbedes af Regjeringens Organ, er det under Regjeringens fortsatte og forstærkede Fravaaden fremkommet i Landstinget, uden at der har været givet Leilighed til Indhentning af

nogenformhelt kirkelig Betænkning, ei engang Biskoppernes, og det mangler saaledes to vigtige Garantier for en forsigtig Brug af Rigsdagens medlovgivende Magt i kirkelige Anliggender: at Lovforslagene udgaae fra eller idetmindste optages af Regjeringen, og at Folkekirken, saavidt det under de nærværende Forhold lader sig gjøre, er hørt desangaaende. Biskop vilde det efter Fleertallets Formening være det Rette, om der i Henhold til Grundlovens § 80 oprettedes et kirkeligt repræsentativt Organ, hvorigjennem i alle kirkelige Anliggender en raadgivende Røst kunde komme til Orde fra Menighed og Geistlighed i Forening. Men saalænge det der givne Løfte ikke er opfyldt, bliver det saameget mere Landstingets Pligt at gaae tilværks med den største Vaerdsommelighed ved Vedtagelsen af kirkelige Love, samt usværgelig at fordras, at der, fremfor Alt hvor Spørgsmaalet er om Ordningen af reent kirkelige Forhold, skal være givet Kirken Leilighed til at høre sig gjennem indhentede Betænkninger idetmindste fra dens øverste Tilhængsmænd, ligesom der overhovedet ikke bør iles med saadanne Anliggenders Afgjørelse. Naar overalt overilet Hastværk er at bable, saa ikke mindst med Hensyn til kirkelige Reformers.

Til disse formelle Grunde, som fravaade